

A Pécsi Ítéltábla a dr. Horváth Ügyvédi Iroda által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - a dr. Horváth Miklós ügyvéd által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében - amely perbe az alperes pernyertessége érdekében a dr. Hadházi Éva ügyvéd által képviselt Alperesi beavatkozó (címe) beavatkozott - a Baranya Megyei Bíróság 2012. január 31. napján kelt 10.P.21.585/2010/33. számú ítélete ellen a felperes által 34. és az alperes által 35. sorszámon előterjesztett fellebbezések folytán meghozta a következő

Ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét fellebbezett részében részben, az alábbiak szerint változtatja meg:

Az alperest terhelő, felperesnek fizetendő marasztalás összegét 2.255.617 (kettőmillió-kettőszázötvenötezer-hatszázötvenhét) forintra, és annak 2003. november 25-től 2004. december 31-ig járó évi 11%-os, 2005. január 1-től az elsőfokú ítéletben írt mértékű késedelmi kamataira leszállítja.

A felperes által az államnak fizetendő le nem rótt elsőfokú eljárási illeték összegét 792.000 (hétsházakilencvenkettőezer) forintra felemeli, az alperes által az államnak fizetendő le nem rótt elsőfokú eljárási illeték összegét 108.000 (száznyolcezer) forintra leszállítja.

A felperes által az alperesnek fizetendő elsőfokú perköltség összegét 944.400 (kilencszáznegyvennégyezer-négyszáz) forintra felemeli.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - az illetékes adóhatóság felhívására - 973.500 (kilencszázhetvenháromezer-ötszáz) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 724.700 (hétsházhuszonnégyezer-hétszáz) forint másodfokú eljárásban felmerült perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes és S.M-né, H.J. és H.J-né gyermekei. H.J. 2003. július 21. napján végintézkedés hátrahagyása nélkül elhunyt. Az örökhagyó és házastársa az örökhagyó halála előtt úgy nyilatkoztak, hogy miután a felperessel és családjával éltek és gazdálkodtak együtt, és másik gyermeküket, S.M-nét több alkalommal különböző juttatásokban részesítették, így az örökhagyó hagyatékát képező családi házas ingatlant és mezőgazdasági földterületeket a felperesre kívánják hagyni.

Az alperes s közjegyző előtt 4117/Kjö.633/2003. szám alatt folyamatban volt hagyatéki eljárásban beszerzett adó- és értékbizonyítvány szerint a hagyaték tárgyát képező ingatlanok, így

a sz 00 hrsz. alatt felvett 5656 m² térmértékű lakóház, udvar, gazdasági épület megjelölésű ingatlan egésze,

a sz 000/2 hrsz. alatt felvett 45809 m² térmértékű erdő megjelölésű ingatlan 1178/2061 illetősége,

a sz 00/1 hrsz. alatt felvett 226630 m² térmértékű szántó megjelölésű ingatlan egésze,

a sz 000/5 hrsz. alatt felvett 30862 m² térmértékű szántó megjelölésű ingatlan egésze,

a sz 00/6 hrsz. alatt felvett 210275 m² térmértékű gyeper megjelölésű ingatlan 666/10094 illetősége,

a sz 0 hrsz. alatt felvett 6950 m² térmértékű kert megjelölésű ingatlan 1/1 illetősége,

a sz 00 hrsz. alatt felvett 6965 m² térmértékű kert megjelölésű ingatlan 1/1 illetősége,

a sz 00 hrsz. alatt felvett 1260 m² térmértékű kert megjelölésű ingatlan 1/1 illetősége,

együttes értéke 11.092.000 forint volt.

A 2003. november 24. napján megtartott hagyatéki tárgyalás jegyzőkönyve S.M-né szóbeli nyilatkozataként azt rögzíti, hogy „az örökhagyó után örökölni nem kíván, a hagyatékot visszautasítja”. Özv. H.J-né özvegyi jogát csak a lakóházas ingatlan vonatkozásában kívánta érvényesíteni. A jegyzőkönyv nem tartalmaz felperes által tett nyilatkozatot. Az alperes a 2003. november 24-én kelt és jogerős 5. sorszámú hagyatékátadó végzéssel az örökhagyó teljes hagyatékát - a lakóházas ingatlan vonatkozásában özvegyi haszonélvezeti joggal terhelten - teljes hatállyal a felperesnek adta át.

A hagyatéki tárgyalást követően özv. H.J-né megkérdezte a lányát, S.M-nét, hogy a férje mit fog szólni a hagyatéki tárgyaláson történetekhez és kijelentette, hogy ne gondolja a férje, hogy S.M-né gyermekének nem fognak adni semmit. S.M-né és családja azonban hiába várhoztak, hogy „valahogy rendezni fogja a felperes ezt az öröklési helyzetet”, erre számukra megfelelő módon nem került sor. S.M-né

házastársának ezzel kapcsolatos kérdésére a felperes és házastársa 4.000.000 forintot ajánlott fel a hagyatéki termőföldek „ellenértékeként” azzal, hogy azt részletekben közvetlenül S.N-nek kívánják megfizetni. S.M-né és családja ezt az ajánlatot nem fogadták el.

Ezt követően S.N. sikertelen perindítását követően S.M-né terjesztett elő keresetet a felperes ellen öröklési jogállás megállapítása és egyéb iránt. A B Bíróság a 8.P.20.881/2008/18. számú közbenső ítéletével megállapította, hogy S.M-né a néhai H.J. hagyatékába tartozó - az ítéletben felsorolt - vagyon $\frac{1}{2}$ tulajdoni illetőségét törvényes öröklés címén megszerezte, a lakóházas ingatlan tekintetében H.J-né özvegyi jogával terhelten. Az Ítéltábla a Pf.III.20.104/2009/5. számú ítéletével a közbenső ítéletet helybenhagyta, a Legfelsőbb Bíróság a Pfv.I.21.186/2009/7. számú közbenső ítéletével az Ítéltábla közbenső ítéletét hatályában fenntartotta.

A jogerős ítélet alapján a S Földhivatal 2010. november 4-én kelt határozatával törölte az ingatlanok $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányada tekintetében a felperes tulajdonjogát és S.M-né tulajdonjogát jegyezte be, törvényes öröklés jogcímén.

A jogerős hagyatékátadó végzés alapján a B Illetékhivatal 2004. június 22-én kelt fizetési meghagyása alapján a felperes 647.934 forint illetéket fizetett meg az állam javára. A fizetési meghagyás a perbeli lakóházas és mezőgazdasági ingatlanok együttes forgalmi értékét 12.463.300 forintban állapította meg.

A hagyatékban szereplő ingatlanok 2003. októberi forgalmi értéke összesen 18.626.944 forint, 2009. áprilisi forgalmi értéke pedig összesen 36.164.000 forint volt.

A felperes közigazgatási bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránt indított pert az alperes ellen. Módosított keresetében kérte, hogy elsődlegesen 18.082.500 forint és annak 2009. április 30-tól a kifizetésig járó késedelmi kamatai, másodlagosan 9.313.472 forint és annak 2003. november 25-től a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatai és perköltség megfizetésére kötelezze a bíróság az alperest. Keresetében előadta, hogy az alperes által lefolytatott hagyatéki eljárásban a szükséges felvilágosítást az alperes a felek részére nem adta meg, a nyilatkozattal kiváltani kívánt joghatást nem tisztázta és a nyilatkozatok tartalmát nem tárta fel. A felek nyilatkozatát nem az akaratuknak megfelelő tartalommal foglalta jegyzőkönyvbe, amelynek következtében a B Bíróság P.20.881/2008. számú jogerős közbenső ítélete folytán a perbeli hagyaték tárgyát képező ingatlanok $\frac{1}{2}$ tulajdoni illetőségét S.M-né szerezte meg törvényes öröklés jogcímén.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, elsődlegesen elévülésre hivatkozással, másodlagosan arra utalva, hogy a felperes a rendes jogorvoslati lehetőségeket nem merítette ki, így a kártérítés Ptk.349.§ (1) bekezdése szerint fennálló speciális feltételei adott esetben nem teljesültek, harmadlagosan megtévesztésre hivatkozással. A kár összegszerűsége tekintetében hivatkozott arra, hogy a

hagyatéki eljárást követően az illetékhivatal a perbeli ingatlanok forgalmi értékét meghatározta. Az ott megállapított forgalmi értéktől eltérő értékeket rögzítő, perben beszerzett igazságügyi ingatlanforgalmi szakértői vélemény aggályos, ellentmondásos, összehasonlító adatok hiányában az ítékezés alapjául nem használható fel. Marasztalása esetére a kárösszegezéséből kérte levonásba helyezni a felperes által S.M-nének és családjának ígért 4.000.000 forintos ellentételezést.

A beavatkozó az alperesi ellenkérelemmel egyező nyilatkozatot tett.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 5.913.471 forintot és annak 2003. november 25-től a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította, és kötelezte a peres feleket elsőfokú perköltség viselésére.

Megállapította, hogy a felperes követelése nem évült el, illetve, hogy rendes jogorvoslattal a felperesnél bekövetkezett károsodás adott esetben nem volt elhárítható.

A B Bíróság 8.P.20.881/2008/18. számú jogerős közbenső ítélete, valamint a közjegyzőkről szóló 1991. évi XLI. törvény 10.§ (1) bekezdése és a Ptk.339.§ (1) bekezdése, valamint a Ptk.349.§ (1) bekezdése alapján megállapította az alperes kártérítési felelősségének fennállását.

A felperes perbeli hivatkozásával ellentétben azt állapította meg, hogy a felperes kára a károkozó magatartással egyidejűleg, 2003-ban bekövetkezett. A B Illetékhivatal fizetési meghagyásában rögzített forgalmi értéket nem fogadta el, utalva arra, hogy az illetékhivatal határozata semminemű indokolást nem tartalmaz arra, hogy összehasonlító adatok alapján vagy milyen egyéb módszer szerint határozta meg a perbeli ingatlanok forgalmi értékét. Erre tekintettel a perben beszerzett és kiegészített igazságügyi ingatlanforgalmi szakértői véleményt alapul véve a hagyatékhhoz tartozó ingatlanok $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadának 2003. évi őszi forgalmi értékét 9.313.471 forintban határozta meg. S.M-né, S.N. és özv. H.J-né tanúvallomását értékelve úgy ítélte meg, hogy az örökösök megállapodása a hagyatékra nézve nem az volt, hogy a felperes mindenféle ellentételezés nélkül örökli meg a teljes hagyatékot. Ennek bizonyítékeként értékelte a felperes és házastársa részéről S.N. javára tett 4.000.000 forint felajánlását is, s erre tekintettel a felperesnek az alperesi magatartással okozati összefüggésben bekövetkezett károsodása összegét úgy határozta meg, hogy a hagyatékok tárgyát képező ingatlanok $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadának a szakértői vélemény szerinti 2003. évi őszi forgalmi értékét e 4.000.000 forinttal csökkentette. Az alperes késedelmi kamat fizetési kötelezettségét a Ptk.301.§ (1) bekezdésére alapította.

Az elsőfokú ítélet ellen mindkét fél fellebbezett.

A felperes az ítélet részbeni megváltoztatása, az elsődleges kereseti kérelem teljesítése és az alperes első- és másodfokú perköltségben való marasztalása iránt fellebbezett. Arra hivatkozott, hogy a kára a B Bíróság 8.P.20.881/2008/18. számú közbenső ítélete jogerőre emelkedésének napján, azaz 2009. április 29-én következett be, ebben az időpontban „veszítette el” ugyanis a perbeli ingatlanok $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadát, ezért a kárát az akkor fennálló értékviszonyok alapján kell megtéríteni. Utalt arra is, hogy a kialakult bírói gyakorlat egyértelmű abban a kérdésben, hogy amennyiben a kár bekövetkezése és az elbírálás között eltelt időben az értékviszonyok jelentősen megváltoznak, úgy az elbíráláskori értéket kell figyelembe venni, amely a károsultra nézve kedvezőbb. Előadta, hogy az elbíráláskori értékviszonyok kapcsán elfogadta a 2009. évi ingatlanforgalmi értékeket, így az ilyen tartalmú ítélet meghozatalának nem lett volna akadálya. Sérlemelte a kártérítés összegéből a S.N. részére felajánlott 4.000.000 forint levonását is, arra hivatkozva, hogy a közte és az alperes között fennálló jogviszonyban semmilyen relevanciája nincs annak, hogy perben nem álló harmadik személynek a felperes vagy családja mikor, milyen összeget ajánlott fel a családi béke megteremtése és a perek elkerülése érdekében.

Az alperes fellebbezése ugyancsak az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatására irányult, elsődlegesen a felperes keresetének teljes egészében történő elutasítását, másodlagosan az alperes marasztalásának 296.000 forintra és kamataira történő leszállítását, és a felperes első- és másodfokú perköltségben való marasztalását kérve. Fellebbezését az elsőfokú eljárásban előadott védekezése mellett azzal indokolta, hogy a hagyatéki eljárás során a perbeli ingatlanok forgalmi értékének meghatározása a 6/1958.(VII.4.) IM rendelet alapján, államigazgatási eljárás keretében történt, a B Illetékhivatal pedig az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 70.§-a alapján járt el az öröklési illeték alapjául szolgáló forgalmi értékek megállapítása során. Utalt arra hogy a jogszabály az illetékhivatal által figyelembe vett összehasonlító adatok vagy az alkalmazott módszer tekintetében indokolási kötelezettséget nem ír elő. Az illetékhivatal által megállapított forgalmi érték nem kérdőjelezhető meg, azt adott esetben a felperes is elfogadta, és az alapján teljesítette is illetékfizetési kötelezettségét. Álláspontja szerint tévedett ezért az elsőfokú bíróság, amikor a kártérítés összegszerűségének meghatározására a perben igazságügyi ingatlanforgalmi szakértői véleményt szerzett be, és figyelmen kívül hagyta a hagyatéki eljárásban beszerzett adó- és értékbizonyítványban, valamint az illetékhivatal által kibocsátott és fellebbezés hiányában jogerős fizetési meghagyásban meghatározott ingatlanforgalmi értékeket. Tévesnek tartotta és támadta az elsőfokú ítéletnek azt a megállapítását, hogy a beszerzett igazságügyi ingatlanforgalmi szakértői vélemény aggálytalanul állapította meg a perbeli ingatlanok forgalmi értékét, utalva arra, hogy a perben beszerzett szakvélemény összehasonlító adatok hiányában, a szakvélemény kiegészítés pedig részben összehasonlító adatok hiányában állapította meg a perbeli ingatlanok forgalmi értékét az illetékhivatal által megállapítottaknál magasabb összegben.

A felperesi fellebbezés alogtalan, az alperesi fellebbezés részben alapos.

Az elsőfokú bíróság által egyébként helyesen megállapított tényállást az elsőfokú eljárásban csatolt, a B Illetékhivatal által 2004. június 22. napján kibocsátott fizetési meghagyása alapján a másodfokú bíróság annyiban pontosítja, hogy a perbeli lakóház és mezőgazdasági ingatlanok együttes, tiszta forgalmi értéke - a felperes és S.M-né édesanyját illető haszonélvezeti jog értékének levonásával - 11.863.300 forint volt.

Alaptalanul hivatkozott a felperes fellebbezésében arra, hogy a kár bekövetkezésének időpontja 2009. áprilisa volt, téves ugyanis az az álláspontja, hogy a károkozó magatartás és a kár bekövetkezése a perbeli esetben elvált egymástól. Az Ítélet tábla a Pf.III.20.442/2010/2. számú végzésében megállapította, hogy S.M-né tulajdonszerzése a Ptk.598.§-ának és 673.§-ának rendelkezései értelmében az örökgyógy halálával bekövetkezett. Az így megszerzett vagyon kerülhetett volna ki S.M-né vagyonából, amennyiben pl. a hagyatéki tárgyaláson egyezséget kötnek az örökösök és azt az alperes közjegyző - a reá irányadó szabályok szerint eljárva - egyezségbe foglalja, jóváhagyja és a hagyatékot ennek megfelelően adja át. Az örökösök között azonban érvényes szerződés nem jött létre, érvénytelen szerződéssel pedig az érintett vagyontárgyak tekintetében a tulajdonjog átruházása nem történt meg, azokon a felperes tulajdonjogot nem szerzett, a semmis szerződés joghatás kiváltására alkalmatlan volt. A felperes kára tehát nem azzal keletkezett, hogy a megszerzett vagyont elvesztette, hanem azzal, hogy a hagyaték $\frac{1}{2}$ része - S.M-né örökrésze - nem került a vagyonába, ez pedig már 2003-ban bekövetkezett.

A fentiekre tekintettel helyes az elsőfokú bíróság ítélete annyiban, hogy a kár mértékét az ingatlanok 2003. évi forgalmi értéke alapján kell meghatározni, annak az elsőfokú bíróság által megállapított összegével azonban a másodfokú bíróság nem értett egyet.

Az elsődleges alperesi fellebbezés alaptalan, az elsőfokú bíróság által az elévülés és a rendes jogorvoslati lehetőségek igénybevételének hiánya tekintetében kifejtett helyes indokokat a másodfokú bíróság is osztja.

Egyetértett azonban másodfokú bíróság az alperes fellebbezésével abban, hogy az elsőfokú eljárásban beszerzett igazságügyi ingatlanforgalmi szakértői vélemény nem szolgálhatott összehasonlító adatok hiányában a tényállás megállapításának alapjául, az a kiegészítését követően is aggályos, a bizonyított tényekkel ellentétben állónak látszik, helyességéhez nyomatékos kétség fér, ezzel szemben a perben rendelkezésre álltak a B Illetékhivatal által megállapított adatok, amelyek alapján az öröklési illeték összege meghatározásra került.

Tévesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor az illetékhivatal által megállapított forgalmi értéket arra hivatkozva nem vette figyelembe, hogy nem lehet tudni, hogy az illetékhivatal azt mi alapján állapította meg. Az alperes helyesen hivatkozott a fellebbezésében arra, hogy az illetékhivatal az e körben irányadó 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 70.§-ának rendelkezései alapján határozza meg a forgalmi értéket, s

ennek során helyszíni szemle, összehasonlító értékadatok, valamint az illeték fizetésére kötelezett nyilatkozata ismeretében szükség esetén külső szakértő bevonásával jár el. Utal a másodfokú bíróság arra is, hogy perbeli szakértői bizonyítás esetén az igazságügyi ingatlanforgalmi szakértő is az illetékhivataltól szerzi be az összehasonlító adatokat egy-egy ingatlan forgalmi értéknek meghatározásához, ilyen összehasonlító adatoknak a beszerzése azonban a perbeli esetben a szakértő részéről nem járt sikerrel.

A személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény (Szja.tv.) 62.§ (1) bekezdésének a) pontja szerint az ingatlan átruházásából származó bevételből le kell vonni - egyebek mellett - a megszerzésre fordított összeget. Az Szja.tv. 62.§ (2) bekezdésének második mondata szerint öröklés esetén a megszerzésre fordított összeg az, amelyet az illeték megállapításához figyelembe vettek.

A kifejtettekre tekintettel a perbeli hagyaték tárgyát képező ingatlanok 2003. évi forgalmi értéke az illetékhivatal által megállapított értékkel egyezik meg, s a kár mértékét ennek alapul vételével kell meghatározni.

A B Illetékhivatal fizetési meghagyásában megállapított forgalmi értékek $\frac{1}{2}$ része 5.931.650 forint volt. Kárként jelentkezett továbbá a felperesnél a teljes hagyaték után kifizetett 647.934 forint illeték $\frac{1}{2}$ része, azaz 323.967 forint.

Ezek összege azonban nem azonos a felperes által kártérítésként kért kárral. Az a felperes és örökös, illetve annak fia között folyamatban volt, illetőleg a jelen perben is igazolást nyert tény, hogy a felperes nem ellenszolgáltatás nélkül szerezte volna meg S.M-né örökrészét. Az ugyan kétségtelen, hogy a hagyatéki eljárást megelőzően határozott és konkrét megállapodás nem jött létre az örökösök között abban a vonatkozásban, hogy milyen ellentételezés illeti meg felperes testvérét, azonban az mindenki számára nyilvánvaló volt, hogy S.M-né örökségből való kielégítése nem maradhat el.

A B Bíróság 8.P.20.457/2007/10. számú jegyzőkönyvébe foglalt előadás szerint a felperes úgy nyilatkozott, hogy „én sem gondoltam azt, hogy minden további nélkül lemond ő (S.M-né) a javamra. A nyilatkozataiból nem az derült ki a számomra, hogy ingyenesen lemond a hagyatékról”.

Az e perben hozott első- és másodfokú ítéletek szerint a hagyatéki tárgyaláson elhangzott kijelentést ajándékozási szerződésre vonatkozó ajánlatnak kellett tekinteni. Az ajándékozási szerződés érvényesen nem jött létre és a fentiek szerint a felek tényleges szándéka sem arra irányult, hogy egymással ajándékozási szerződést kössenek.

Mindez azonban nem jelenti azt, hogy az alperes felelőssége jogszabálysértő eljárása miatt csökkenne és e tény kármegosztás alapjául szolgálhatna, azonban jelentősége van a felperesnél bekövetkezett kár mértékének megállapításánál. A kártérítés összegének meghatározása során a károkozás folytán bekövetkezett vagyonmódosulást egységesen kell vizsgálni, azaz fel kell mérni, hogy a vagyoncsökkenés mellett nem következett-e be olyan megtakarítás, amelyet a káronszerzés tilalmára tekintettel a kártérítés összegéből levonásban kell helyezni.

A peradatok szerint legalább 4.000.000 forint volt az, amelyet a felperesnek az örökös társa vagy hozzátartozója részére a perbeli örökösödési eljárással kapcsolatban ki kellett volna fizetnie. Tekintettel arra, hogy ennek az összegnek a megfizetésére S.M-né öröklésének megállapításáig nem került sor, ez olyan megtakarításnak minősül a felperes részére, amelyet az alperest terhelő kártérítés összegéből levonásba kell helyezni, ennek elmaradása esetén ugyanis a károsult teljes kártalanítása mellett vagyoni előnyhöz jutna a perbeli jogvita alperessel történő rendezése folytán.

A kifejtettekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253.§ (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta és az alperest terhelő marasztalás tőkeösszegét a B Illetékhivatal fizetési meghagyásában megállapított forgalmi értékek, valamint a felperes által megfizetett öröklési illeték fele részének alapul vételével, a felperes által vállalt értékkiegyenlítés elmaradására tekintettel 4.000.000 forinttal csökkentett összegben határozta meg.

A késedelmi kamat mértékét a 2004. május 1-jét megelőzően kötött szerződések, illetve az ezt megelőzően keletkezett jogviszonyok tekintetében Ptk. 301.§-ának 2004. április 30-ig hatályos rendelkezése értelmében az évi költségvetési törvény határozta meg, amely 2003. és 2004. évben is 11% volt, a 2002. évi LXII. törvény 118.§ b) pontja, és a 2003. évi CXVI. törvény 129.§ b) pontja alapján.

A 2004. évi LXXXV. törvény 134.§-a a 2004. május 1-jét megelőzően kötött szerződések esetében a 2005. január 1. napja után esedékes kamatok tekintetében is alkalmazni rendelte a késedelmi kamat mértékére vonatkozó jelenleg hatályos szabályokat. A másodfokú bíróság ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a késedelmi kamat mértéke tekintetében ennek megfelelően változtatta meg, ugyancsak a Pp.253.§(2) bekezdése alapján.

Az elsőfokú eljárásban a felperes a 18.082.500 forintos pertárgyértékhez képest 12%-ban, az alperes 88%-ban lett pernyertes. A Pp.81.§ (1) bekezdése alapján pernyertességük arányára tekintettel a tárgyi illeték-feljegyzési jogos perben le nem rótt elsőfokú eljárási illetékből a felperes 792.000, az alperes 108.000 forint elsőfokú illeték viselésére köteles. Az elsőfokú eljárásban a felperes által előlegezett 269.691 forint szakértői díj 88%-ának, azaz 237.328 forint szakértői díjnak a viselésére a Pp.81.§ (1) bekezdése alapján a felperes, 32.363 forint szakértői díj viselésére az alperes köteles. A felperes és jogi képviselője, valamint az alperes és jogi képviselője között létrejött ügyvédi munkadíjra vonatkozó megállapodás alapján a felperest megillető ügyvédi munkadíj összege teljes pernyertessége esetén 943.750 forint lenne, amelynek 12%-a 113.250 forint. Az alperest megillető ügyvédi munkadíj összege teljes pernyertessége esetén 1.238.656 forint lenne, amelynek 88%-a 1.090.017 forint. A kettő összeg különbözeteként 976.767 forint ügyvédi munkadíj megfizetésére köteles a felperes az alperes javára a Pp.81.§ (1) bekezdése, valamint a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 2.§ (1) bekezdése alapján azzal, hogy ezt az összeget csökkenteni kellett a felperes javára az alperes által viselendő 32.363 forintos szakértői díj összegével.

A másodfokú eljárásban a felperes fellebbezésének pertárgyértéke 12.169.029 forint volt. Sikertelen fellebbezése folytán a Pp.78.§ (1) bekezdése, valamint az Itv.74.§ (3) bekezdése folytán irányadó 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján a felperes köteles a fellebbezésére le nem rótt illeték viselésére.

Az alperes fellebbezésének pertárgyértéke 5.913.471 forint volt, az alperes a másodfokú eljárásban 62%-ban, a felperes az alperes fellebbezése tekintetében 38%-ban lett pernyertes. A per tárgyi illeték-feljegyzési jogos volta ellenére az alperes fellebbezésére 473.200 forint illetéket lerótt. Az illeték 473.100 forintjából 62%-os pervesztességére tekintettel a felperes a Pp.81.§(1) bekezdése alapján 293.300 forint megfizetésére köteles az alperes javára.

A másodfokú eljárásban a felperes saját sikertelen fellebbezése után az alperes részére 386.366, míg a nagyobb részben sikeresen fellebbező alperes részére az alperesi fellebbezés folytán 45.000 forint másodfokú perköltség megfizetésére köteles a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§(2) és (5) bekezdése alapján, így a felperes által fizetendő másodfokú perköltség teljes összege az alperes javára 724.726 forint.

Pécs, 2012. november 22.

Dr. Szentpéteriné dr. Bán Erzsébet s.k. a tanács elnöke, Dr. Hrubai Adrienn s.k. előadó bíró, Dr. Kutasi Tünde s.k. bíró